

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 1. Negotium propriæ salutis gravissimum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

U^{est.} Ut palatium aliquod disponatur in commodum habitaculum Magnate seu Principe dignum, haud sufficit illud mundare & ab omnibus expurgare sordibus; sed variis insuper tapetibus & picturis exornetur, necesse est. Ad eundem modum, ut cor nostrum digna reddatur habitatio supremi Regis cælorum, non solum mundandum, & ab omni peccati macula purificandum est; verum etiam variis meritis, actionibus virtuosis adornari debet. Desideras igitur annumerari ciuibus cælestis & æternæ Patriæ? Per has vias Odii & Amoris tibi eundem est: odio habendum peccatum, & amando virtutem: *Declina à malo, & fac bonum, & inhabitabis in saculum seculi: Psal. 36.* Odio peccatum, & amore virtutem prosequere, & hisce passibus æternæ Gloriæ habitaculum artinges. Diximus supra de motibus, quæ inducunt ad odium & fugam peccati; modò rationes prosecutionem virtutis, eiusque fructuum, quibus Iusti non in futura duntaxat; sed etiam in præsentis vitæ fruuntur.

*Negotium propriæ salutis gra-
uissimum.*

CAPUT I.

UT eligatur status Gratiæ, ac per viam virtutis fiat progressus, ante omnia seriò nobis cogitandum est, quàm necessarium sit salutis nostræ negotium, quod est primum & vnicum negotium, cui homo Christianus attendere & seriò invigilare debet, cætera omnia pertractaturus veluti huic subordinata. Certissimum principium in Philosophia est: *In vnoquoque genere est primum, quod est mensura & regula cæterorum*: veluti in ratione & genere luminis datur Sol: in genere calidi est ignis; eodem modo in rebus moralibus datur prima quædam cogitatio, quæ veluti regula & mensura omni-

um reliquas ad se attrahit. Et hæc debet esse cogitatio negotium salutis, à quo tanquam à prima regula reliqua omnia regulanda sunt. Nouissime, quantum laboris & curæ impendere debeas studio litterarum; talis negotio, tali negotiationi, cæterisque officiis & negotiis? Quantum, nimirum, prodest salutis tuæ, tantum & non amplius, & totum id, quod superfluum est, huic fieri nocuum est, neque negotium est, quod

S. Aug. homini Christiano competit: *Placeat, quod dicitur Patriam.* O si in Mundo hæc in praxim redigeretur doctrina, quam pauca in eo essent negotia, quam paucæ lites, quanta in eo pax, quanta salutis nostræ viget securitas! Sanctus Thomas, ut declaret eam curam

*S. Tho. o-
pusc. 63. de
Beatitud.* & sollicitudinem, quam quilibet de propria salute habere debet, docet ad eam cunctos nostros affectus dirigendos: quotiescunq; desideras, hoc debet esse desiderium perueniendi, ad quod factus es, nempe ad finem creationis tuæ, qui est Beatitudo æterna: quotiescunq; doles, hæc doloris tui causa esse debet, quam nondum ibi es: quotiescunq; times, timere debes, quod non peruenies fortassis ad beatum illum finem; denique quotiescunq; lætaris, lætaberis solum & gaudebis in rebus, quæ duntaxat rebus, quæ dant spem & auxilium ad perueniendi. Et ut vno complectar omnia: *Hoc est omnis homo.* Cogitatio salutis, quæ consistit in obedientia & subiectione ad legem Dei: est finis hominis & scopus, in quem collimare debet tota industria, cura & sollicitudo hominis Christiani. Hoc est omnis homo: quia est omne bonum hominis; omne officium, omnis finis, & ut legit alia quædam littera: *Est omne negotium hominis.* Verum cum alia expositione proposito nostro magis accommodatam dicemus: *Hoc est omnis homo:* quasi Spiritus S. vellet dicere: totum esse hominis consistit in habenda cura salutis suæ: & qui ab huiusmodi cogitatu remotus est, de eo affirmari potest quod non sit homo: qui est talis, ut animæ suæ diligentem gerat curam, est homo: qui non est talis, & negligit salutem suam, non est homo. O quam pauci homines iuxta hunc sensum reperiuntur in Mundo, pauci enim sunt, qui verè apprehendunt vitam

1. Tim. 6.

eternam, qui omni studio & conatu satagunt obtinere
Gloriam æternam, in qua vocati, & ad quam à Deo vo-
cati sunt.

Probatur eadem veritas autoritate Christi: Si *Matth. 5.*
oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, & proiice

abs te. Et idem affirmat de manu & pede, ac ra-
tionem subiungit: *Expedi enim tibi, ut pereat*

unum membrorum tuorum, quam totum corpus

tuum eat in gehennam. Quo loquendi modo voluit
Christus Dominus nobis insinuare altissimam utilissi-

manque doctrinam, & est hæc: quod homo Christia-
nus cunctis rebus mundanis anteponeat estimati-

onem & curam salutis spiritualis animæ. Quod si
ignotus diuitias tibi fore occasione[m] offendiculi & offen-

sæ Dei aduertras, *proiice abs te,* & è domo tua, sponte eas
elargiendo pauperibus, ac pie utendo ad gloriam

Dei. O quam utilius est in hac vita esse pauperem
& mendicum cum Lazaro, quam post mortem cum

Epulone protrudi in tenebras & ignem æternum!
Præcipe diuitibus huius Mundi, inquit Apostolus: ergo *Timot. 6.*

(& est reflexio D. Augustini) dantur diuites alicuius se- S. Aug. 10.

culi, quales sunt pauperes propter Christum. Diuites, *4. ser. 205*

iuxta doctrinam Sancti Pauli, sunt tales in hac vi-
ta: pauperes sunt diuites in futura vita. Miseri Mun-

dani, in quo gloriamini? in vestris diuitiis? Diui-
tes estis, fateor; at solum in hoc Mundo, in hoc

puncto terræ, in hoc momento temporis; ast
in alio Mundo, qui nunquam habebit finem, in æter-

nitate eritis pauperes, miseri & miserabiles. An
maior vaquam cœcitas, qualis hæc est, inueniri pot-

est, quod quis malit esse diues in præsentis vitæ, quæ subitò
euanesceat, quam in altera vitæ, quæ semper
& æternum durabit? Ergo si diuitiæ tibi sunt oc-
casio scandali, impediuntque æternas cœli diuitias,

proiice abs te. sperne, odio persequere, & abominare
eas, tanquam rem execrabilem, ac tuæ perditionis &
ruinæ causam. Eodem modo, si te à passione honoris
nimis agitari perferas, & ambitionem tibi peccandi
occasionem suppeditare experiaris, *proiice abs te,* digni-
tatem illam & officium. Quid tibi proderunt
hones

IOYSLI
DEREI
O V

honores & thesauri huius Mundi, si in alio igne ardebis aeterno? Alliciunt te deliciae & voluptates huius saeculi? Proice abste, aeterni tormenti dum timore. Et si in praxi praesentem Salvatoris deum nam videre cupiamus, Martyrum inspiciamus exemplum. Minabantur Tyranni, dicentes: nisi Christum negaueritis, exquisitis vos tormentis subiciemus, oculos eruemus, manus detrucabimus, & in mirissimas partes vos secabimus. Respondebant inuisi intrepidi: tormenta tormentis adicite, occidite, & morte, comburite, noua excogitate martyria & supplicia, ecce oculos & manus, eruite illos, ut libet, detruce non plus vitam corporis, quam animam aestimamus. hoc ipsum est, quod desideramus, optamus, ut, utrum, pro morte quadam temporali, vitam temporis aeternam: O sententiam & mentem hominis Christiani propriam! O doctrinam caelestem in seculum aeternae Sapientiae duntaxat edoctam & traditam! O mentem, quod nobis patefacit & manifestat pretium & gloriam summi boni, infinitamque differentiam, & intercedit inter temporale & aeternum bonum.

Hae est doctrina, ad quam nos inuocat Christus, eamque docet & exemplo & sermone. Cogitatus salutis debet esse primus cogitatus hominis Christiani, amor vitae aeternae, primus amor: causa salutis animae prima causarum omnium. Sanctus Bernardus asserbat, quod firmum fecisset propositum nunquam gaudendi ac laetandi, quousque securus esset de negotio adeo necessario, quale est negotium salutis animae. Inter Magister Auila solebat dicere, negotium salutis in nobis debere operari effectum, quem faceret in quo, qui humeris suis pondus unius magni montis stare. Iste non posset aliud diuertere; sed semper grauatus & oppressus tantam molem uiueret. Tale pondus negotii propriae salutis, opprimit & coarctat nostrum cor adeo, ut nunquam illud relinquat liberam nullamque ei indulget temporis moram, qua de cogitare, aut aliunde laetitiam aliquam habere, & hac cura & sollicitudine exire valeat. Et non aliam viam bonam morte media superari potest.